

Ongelmia

Hei. Täällä kirjoittaa 13 v tyttö. Varoitan ettei sovi ehkä kaikille, käyn läpi viiltelyä, masennusta yms. P.S joissain kohdissa vahvaa kielen käyttöä, pahoittelen.

Noh, en tiedä miten tällaisen tarinan aloittaisi mutta tässä vähäsen. Viime vuonna vanhempani erosivat. Aluksi se tuntui todella okeilta, siis cmoon, kaks taloo kaks vaatekappia? Kaksi kaikkea. Alussahan se niin olikin. Sitten ei siinä kauempaa kestänyt kuin n. 3 kuukautta ja äitini löysi poikaystävän tinderistä. Hänellä oli kaksi poikaa, jotka vaikuttivat enkeleiltä, hän vaikutti mukavalta ja iloiselta.

Ihan alussa oli jo ongelmia. Joka kerta kun menimme äidin poikaystävälle, kutsutaan häntä Peteksi, niin lukittauduin vessaan ahdistuneena ja itkin ja huusin yksin vessan lattialla. Jo silloin olin aika toivoton tapaus. Jouluna muutimme uuteen taloon. Kaikki 5. Minulla ei enään tässä vaiheessa ole sanavaltaa. Laitetaan se näin: En viihdy kotona. Tämä paikka ahdistaa, väsyttää yms. Ja taas isillä... Hän ei osaisi elättää minua. Söisimme vain valmisruokaa kun minä olen ulkona 2 Aamulla. Ensin kun äiti ehdotti isille menemisessä tunnin itkemisen jälkeen, kun makasin vessassa noin 25 min. ja huusin "OTA MINUT!!!" ja "OMA VIKA!" ja lämäytin puhelimeni seinään, tuntui siltä että se olisi ehkä mulle hyvä.

Nyt äitini tänään viimeistään sanoi "Et tee mitään minkään vuoksi", "aina kun on jotain epämiellyttävää et tee, mutta aina kun on kiva juttu niin sit teet" Nykyään tuntuu että minä vaan häirtsen äitiä, hänkin kerran itkiessään sanoi "Ilman Peteä oisin varmaan leikannut jo ranteet auki". Sitä en ikinä unohda. Olen ilkeä, tyhmä, pitäisi lopettaa olemasta osa hänen elämästä kai sitten. Ehkä ylireagoin en tiedä. En voi puhua asioista muille kuin vain koulukuraattorille ja hänkin näyttää siltä että vain hätäilee eikä tiedä mitä tehdä kanssani.

Olen viillellyt. Se on hullua sanoa aina. Äiti on kokonaan sivuttanut sen ja vienyt "aseeni" pois, ottanut puhelimeni aina kymmeneltä pois. Ainoa vain että viiltelen aikalailta kaikella paksulla. Jos en viiltele hakkaan jalkojani todella kovaa, välillä mustelmiin. Sitä en edes ole kertonut kenellekkään. Kuraattori todennut että mulla on iso riski masennukseen, mutta sen jälkeen mitä äitini koko ajan kertoo minulle alan uskomaan että ei ole. Olen vain joku ----- huomio huora. En voi myöskään enää itkeä.

Pelle osottautui huutavaksi "macho" äijjäksi, joka ei ikinä ole päivisin kotona, yhdellä pojista kai joku valehtelu mielen sairaus juttu ja toisella vihaongelmia. Itkenhän mä kuiteskin, mutta en jaksa mitään v---- elämässäni! Kaikki täyttä peetä! Välillä tekee mieli vain mennä pois mutta en halua, en jaksa. Koulua olen lintsannut aikalailta joka viikko ja joka kerta kadun, äiti inhoaa ja ajattelee että se johtuu jostain huomiosta ja epämotivaatiosta. Kuraattori aina kun soittaa äidille saa hänet vaan vihaseks ja

turhautuneeks, sille ois vain parempi jos olisin poissa.

En tee itsemurhaa, koska kuolema on niin kaukana kaikesta. Se on jotain muuta. Mietin kyllä sitä ja se on niiku pelottava asia en osaa enään toimia kuin ihminen, en nuku, ei innosta, käyn kuitenkin harrastuksissa, joten tarkottaako se että haluun vaan huomioo?? siis en jaksa en jaksa ja äiti ei ymmärrä ja kohta menee elämä. Anteeksi, älkää ikinä ajattele että elämän ottaminen itteltään on OK. Jos teillä on mietteitä kysykää apua. Mä kysyin ja kai mä sitä saan, perhe vaan ei oikeen tue ja äiti vaaan yrittää tehdä kaikista mun ongelmista sen ongelmia niin että se voi syyttää mua ongelmista, jotka eivät ole hänen. Viestillä kaikki kuulostaa niin erillaiselta, mutta toivoin että saitte jonkun kuvan. Kiitos että luitte.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/ongelmia>